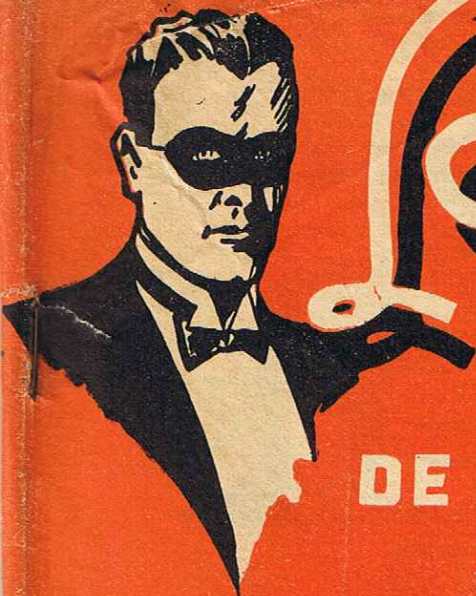

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De ontvoerde Diplomaat

Nr 2097

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Ontvoerde Diplomaat

HOOFDSTUK I.

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een schone dag in het begin van de Lente, toen een motorrijder door een tamelijk stille straat in de buurt van Houndsditch te Londen reed.

Zijn gelaat was dat van een man van in de veertig, maar hij zat op het rijwiel als een jonge man van nog geen twintig.

Hij had staalgrijze, grote ogen, fraai getekende wenkbrauwen, een krachtige, licht gebogen neus en dunne, maar klassiek gemodelleerde lippen, die van grote wilskracht getuigden.

De motorrijder droeg een elegant sportpak, met een riem om het middel, terwijl een stofbril zijn ogen beschermde

tegen het stof, dat vooral in deze buurt een ware plaag was.

Er scheen iets met het rijwiel niet geheel in orde te zijn, want nu en dan kwam er een dikke wolk damp van half afgewerkte benzine uit de knalpot, en soms sloeg de motor met een luide knal enige malen over.

De motorrijder verzette een kleine hefboom, toen een andere en steeg af.

Hij plaatste het voertuig op de standaard en schoof zijn stofbril op zijn voorhoofd, om beter naar de oorzaak van de « panne » te kunnen zoeken.

Toen opende hij de tas, die zich achter het grote zadel bevond en nam er een Engelse sleutel en wat geïsoleerde koperdraad uit.

Hij begon hier en daar een moer los te draaien en bevestigde een nieuwe draad in plaats van degene, waarvan de isolering versleten was.

Het was een tamelijk lastige reparatie maar de motorrijder was blijkbaar zeer bedreven in dergelijke dingen, want alles ging hem vlug en handig af.

Hij had moeten afstijgen op enige meters afstand van een winkel, boven welks pui een groot bord was bevestigd, waarop met reeds half uitgewiste, zwarte letters te lezen stond: « W. J. Shyman. in honden, katten en kanaries ».

Het was een zeer oude winkel, te oordelen naar de kleur, welke de verf had verkregen, de slecht sluitende deur en het gehele armelrijk voorkomen van de zaak.

Nu en dan klonk zwak hondengeblaf door de gesloten deur naar buiten.

De motorrijder scheen bijna gereed te zijn en bergde zijn gereedschappen weer weg.

Toen hij even opkeek, ging juist een klant de winkel van W. J. Shyman binnen.

De motorrijder had hem nauwelijks gezien, of hij trok haastig zijn stofbril voor de ogen.

Nu scheen er toch weer iets niet go-

heel hersteld te zijn aan het rijwiel, want de man nam opnieuw zijn gereedschap ter hand en begon met verwoede ijver aan een moer te draaien, die niet beter vast kon zitten en ook volstrekt niet los behoefde te worden gemaakt.

Onder de bedrijven door wierp hij nu en dan een snelle blik op de winkeldeur.

Door de stoffige ruit van die deur heen kon hij vaag de gestalte waarnemen van de klant, die zoeven was binnengetreden, en het leek wel of het hondengeblaf sinds dat ogenblik veel sterker was geworden, alsof er een deur van hun verblijfplaats was geopend.

— Als dat niet « Red Murphy » was, een van de ijverigste leden van de dievenbende van de Raven, dan wil ik hier met mijn motor blijven staan tot ik een ons weeg. Ik wil toch eens afwachten, wat de man hier komt uitspoken. Zou de heer Shyman een vriend van hem zijn of bezoekt hij hem alleen maar als klant?

Schijnbaar bukte hij zich over de motor, maar inderdaad verloor hij nu de winkeldeur niet meer uit het oog.

Er verliep een kwartier.

Toen ging de deur open en de klant verscheen weer.

De man was nu niet langer alleen, maar in gezelschap van een hond.

Het was een bastaard Schotse terrier, met ruig haar, hoog op de poten, en roestbruin.

Bij wijze van halsband had hij een touwtje om de hals, waaraan weer een rafelig gordijnkoord was bevestigd.

Het dier scheen aanvankelijk bitter weinig lust te hebben, de man te volgen en zette zich schrap, maar een kaaskorst, hem toegeworpen, scheen hem dadelijk met andere gevoelens te bezielen.

Het dier was zeker niet gewend aan overvloedige kost bij de heer Shyman, want hij schrokte de korst met een paar happen op, en bleef toen de man, die hem gekocht had, vragend aansien.

Deze lokte hem mee, en nu volgde het dier tamelijk gedwee.

De motorrijder was nu ook met zijn reparatie gereed.

Hij stopte haastig de gereedschappen weer in de tas en bleef wachten, tot hij « Red Murphy » naar een huurauto had zien gaan, die hij gewenkt had, en met de hond in het voertuig stapte, na een korte gedachtenwisseling met de chauffeur, die zich in het eerst tegen die tweede passagier scheen te verzetten.

De motorrijder had zich in het zadel gezet, en niet zodra kwam de auto in beweging, of hij haalde de gangwissel over en zette de gaskraan open.

Als het ware met een spong kwam de motor in beweging, terwijl de nieuwsgierigen, die naar het werk hadden staan kijken, verschrikt uit elkander stoven.

Het was blijkbaar het doel van de sportman de auto te volgen, want hij verloor het voertuig geen enkel ogenblik uit het oog. Straat in, straat uit, nu eens met matige gang, dan weer met grote snelheid, soms moeiende stoppen voor een verkeersbord, maar zonder een ogenblik te weifelen, volgde de motorrijder de taxi, die voor hem uit reed.

De achtervolging duurde ruim drie kwartier en toen de auto eindelijk til stond, bevond de motorrijder zich in een geheel ander deel van Londen, in het midden van de stad.

Hij had nu en dan een blik op de bordjes met de straatnamen geworpen, en kwam aldus tot de slotsom, dat hij zich thans in de Milton Street bevond.

Zonder te stoppen, bemerkte hij, met een zijdelingse blik, waar de man met de hond binnenging en prentte zich het huisnummer goed in het geheugen.

Vervolgens reed hij snel door en 'n vol uur later hield hij pas weer stil voor een kleine deur in een zijstraat van de Cromwell Street, welke deur toegang gaf tot de grote tuin van een herenhuis in laatstgenoemde straat, hetwelk bewoond werd door Lord William Aberdeen, de bekende philanthroop.

Hij opende de deur met een eigenaardig gevormde sleutel, en duwde het zware motorrijwiel naar binnen.

Dadelijk kwam er een man van geweldige lichaamsbouw toesnellen, in een overall gekleed, waarvan de mouwen waren opgestroopt, zodat zijn zwaarspierde armen zichtbaar werden.

Hij nam het rijwiel over en bracht het naar de garage, die tegen de zijmuur van de tuin was aangebouwd.

Lord Aberdeen, de eigenaar van dit prachtige huis, zeker het schoonste in de Cromwell Street, knikte de chauffeur vriendelijk toe en liep daarop door de goed onderhouden tuin op het herenhuis toe.

Hij trad allereerst zijn slaapkamer binnen en ontdeed zich daar van zijn sportcostuum met de hulp van zijn trouwe kamerdienaar Gaston, een man met spierwit haar en zeker vijf en zestig jaar oud.

Raffles had zijn Norfolk sportjacket verwisseld tegen een gemakkelijk huisjasje, en begaf zich nu naar de kleine rookkamer, waarvan de ramen op de tuin uitzagen.

Hij vond daar een jonge man met helderblauwe ogen en een rond, bijna vrouwelijk gezicht, die zijn beste en trouwste vriend was, Charles Brand, die bij de Londenaren, die Lord Aberdeen goed kenden, voor diens secretaris gold.

Met een sigaret tussen de lippen, was de jonge man bezig met het bijhouden van een soort register, waarin de namen stonden vermeld van al degenen, die aan Raffles hulp en redding uit de nood te danken hadden.

Hij stond op, om Raffles te begroeten, en vroeg opgewekt:

— Wel, is de rit met de Harley-Davidson van Graaf Dumonceau je bevallen, Edward?

— Uitstekend; het motorrijwiel is zo goed als het maar wesen kan en ik

kan niet begrijpen, waarom de graaf er niet mee over de weg kon en mij verzocht, het eens voor hem te willen beproeven. Hij heeft de motor van een vriend overgenomen, die eensklaps naar India moest vertrekken, maar hij verklaarde, dat hij er niet op vooruit kon komen. Nu, ik kwam er wel mee vooruit, dat verzeker ik je! Ik heb op de brede wegen naar Hampstead menigmaal 'n snelheid van ruim honderd kilometer per uur gehaald. Op 't laatste ogenblik, toen ik ergens in Houndsditch beland was, kreeg ik een panne, een gesleten bougiedraad, maar dat had natuurlijk niets te maken met de bruikbaarheid van het rijwiel. En daar, het was in de Hammer Street, had ik een eigenaardige ontmoeting, juist toen ik bezig was die draad te vervangen door een andere!

— Baxter gesproken? vroeg Brand met een guitige glimlach.

— Neen het is niet te raden, ik heb Red Murphy gezien.

De uitdrukking van het gelaat van Charles Brand gaf te kennen, dat die naam geen herinneringen bij hem wakker riep.

Hij keek Raffles vragend aan en herhaalde:

— Red Murphy? Ik heb niet de eer.

— Toch wel, hernam Raffles, terwijl hij in een gemakkelijke stoel plaats nam en zijn lange, gespierde benen over elkaar sloeg. Je bent zelfs in vrij nauwe aanraking met hem geweest, hij heeft je namelijk eens met een stuk hout op het hoofd geslagen!

— Wat? wie? Red Murphy? riep Brand.

— Dus een bandiet?

— Een der stoutmoedigste leden van de Bende der Raven, mijn waarde! antwoordde Raffles bedaard. Je zult je nu wel herinneren, dat wij omstreeks een jaar, of misschien anderhalf jaar geleden, een treffen met leden van die

bende gehad hebben, waarbij het vrij heet toeging, ik behoef je niet te zeggen, dat wij toen niet Lord Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand waren, maar... ik weet niet meer wat. Zeker is, dat het op een vechtpartij uitliep, en dat het zeker niet zo goed met ons zou zijn afgelopen, als die brave reus van een James niet ter elfder ure was komen opdagen.

— Ja, nu weet ik het weer! riep Brand opgewonden uit. En heeft de kerel je gezien?

— Dat weet ik niet en dat doet er ook niets toe. Weet je waar ik hem zag?

— In een kroeg natuurlijk.

— Neen, in een winkel van een hondenkoopman.

— Zo, handelt de schurk tegenwoordig in honden?

— Hij verkocht geen hond hij kocht er een.

— Kocht hij een hond? Wel ik geloof waarlijk, dat je daar iets bijzonders achter zoekt.

— Nu, zo heel gewoon is het zeker niet, dat een kerel als Red Murphy bij een winkelier in honden zulk een viervoeter gaat kopen. Weet je, hij ging met een auto weg, hij scheen nog al haast te hebben. Ik ben hem nagere-den.

— Hem nagere-den? vroeg Brand verwonderd. Waarom?

— Och, uit nieuwsgierigheid als je wilt. Ik vond het werkelijk eigenaardig, dat die roodharige schurk daar een terrier ging kopen; à propos je zult wel weten, dat vooral de Schotse terrier begiftigd is met een bijzonder ontwikkeld reukorgaan?

— Ja, dat wist ik, Edward, ik geloof, dat je je weer door je ongebreidelde fantasie op een dwaalspoor laat brengen, riep Brand uit, terwijl hij dreigend de vinger opstak.

— Misschien, antwoordde Raffles rustig. Ik heb dus gezien waar hij woont en nu ik dat weet, kunnen wij ook wel eens gaan onderzoeken, wat hij met die hond wil uitvoeren!

- Hem verkopen, natuurlijk.
- Nu, dan zal hij er geen fortuin

voor krijgen! Het is niet veel meer dan een ordinaire bastaard. Zelfs een circusartiest zou er geen half pond sterling voor over hebben, en ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof, dat die roodharige schavuit minder behoefte heeft aan een hond, dan aan een goede neus!

HOOFDSTUK II.

RAFFLES BELANGSTELLING GROEIT

Als eenmaal de belangstelling van de Grote Onbekende was gaande gemaakt, al was het voor iets, waarvan Brand met de beste wil van de wereld het gewicht niet kon inzien, dan rustte hij ook niet voor hij het doorgrond had.

Hij had het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat Red Murphy de terrier met een bepaald doel had gekocht en hij wilde dat doel kennen.

En zo togen de vrienden de volgende ochtend reeds zeer vroeg op weg in de richting van de Milton Street.

Zij moesten enige keren van auto verwisselen, want geen enkele chauffeur werd bereid gevonden, hen naar het andere eind van de wereld te brengen, zoals zij het noemden.

Beiden waren zeer eenvoudig gekleed, daar zij tot geen prijs wilden opvallen in de armoedige buurt, welke zij nu gingen bezoeken.

Aan het begin van de Milton Street zonden zij de taxi weg en slenterden met de handen in de zakken verder.

Zij zouden nog bijna twee honderd passen moeten afleggen, voor zij het huis zouden bereiken, waar Red Murphy woonde, toen Raffles eensklaps stil bleef staan.

De twee vrienden bevonden zich op een plek, waar de straat onderbroken werd door een terrein, met kort gras begroeid, dat hier als door een wonder in het leven bleef, en dat door de jongens uit de buurt als voetbalveld werd gebruikt.

Er stond aan de straatkant een schutting omheen, maar zo oud en vervallen, dat op sommige plekken gehele planken verdwenen waren.

Door een van die gaten had Raffles nu toevallig een blik op het veld geslagen en wat hij daar zag, deed hem zo plotseling stilstaan.

Twee mannen waren er bezig een hond af te richten.

Het dier was aan een lange lijn bevestigd, zodat weglopen onmogelijk was en op dit oogenblik scheen het beest naar iets te moeten zoeken of een voorwerp te apporteren.

Met kennersblik had Raffles dadelijk gezien dat de hond reeds een weinig was afgericht, want hij scheen zeer goed te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Raffles keek even toe en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Wij treffen het bijzonder, Charles daarginds is je lieve vriend Red Murphy, de man van het eind hout, bezig met zijn nieuwe aanwinst; hij richt het dier af, en wel voornamelijk op verloren zoeken, zoals dat heet. De terrier is er nog niet sterk in, maar het leek mij een heel schrander dier, en het zal niet zolang meer duren, of hij begrijpt volkomen war er van hem verlangd wordt. Tenminste, wanneer die rode bandiet zijn geduld niet verliest, en het beest slaat.

Hij wierp nogmaals een blik door het gat in de schutting en vervolgde:

— Neen, ik geloof dat onze vriend een heel kundig dresseur is. Hij schijnt in te zien, dat men met zachtheid veel meer van een hond gedaan krijgt, dan met gebulder en ransel!

Brand was op zijn beurt voor het gat getreden en vroeg nu:

— Wat zou hij toch met die hond willen?

— Aha, ik zie tot mijn blijdschap, dat ook jouw nieuwsgierigheid opgewekt wordt, mijn waarde, riep Raffles uit. Die hond moet, zodra hij afgericht is, een spoor zoeken, dat is zo helder als glas. De vraag is nu maar, welk spoor?

Hij stond even, in gedachten, stil en vervolgde toen, terwijl hij Brand onder de arm nam en hem langzaam meevoerde:

— Luister eens, deze zaak boezemt mij werkelijk groot belang in. Ik geloof stellig, dat er meer aan vast zit, dan wij nu nog kunnen denken. Vandaag en morgen hebben die twee kerels nog niets aan de terrier, maar over enkele dagen zal hij weten wat zij van hem willen. Het is dus zaak, hier de wacht te houden. Want op een gegeven oogenblik zullen zij er met de hond op uitgaan, en als een onzer dan niet in de buurt is, dan zal het wel altijd een raadsel blijven, waarheen die hond hen moest brengen. En ik wilde nu juist dat raadsel liever opgelost weten.

— Wel, daartegen heb ik geen bezwaar, hernam Charles Brand die zijns ondanks ook was aangegrepen door nieuwsgierigheid.

— Wie onzer zal nu hier blijven?

— Begin jij maar, maar niet vandaag, want dat is overbodig. Op zijn minst is de hond niet voor morgen bruikbaar, al blijven zij vandaag de gehele dag met hem bezig. Morgen beginnen wij. Als iemand hen heen ziet gaan, met de hond bij zich, en blijkbaar niet van plan, de dressuur voort te zetten, dan telefoneert hij dadelijk naar huis en volgt de kerels. De twee, die thuis zijn gebleven, maken zich dan gereed, om op het eerste teken mee uit te rukken.

— Prachtig, en wat ga jij nu doen?

— Nu zullen wij eens naar de heer Shyman gaan, de hondenkoopman, die ons misschien wel wat naders kan vertellen omtrent zijn klant.

Het duurde enige tijd voor de beide vrienden een chauffeur hadden gevonden, die zich bereid toonde, de lange afstand af te leggen, maar tenslotte slaagden zij toch bij een reeds vrij bejaard man, die toevallig toch die buurt uit moest en dus wel zo goed was de beide mannen mee te nemen.

Enige tijd later traden zij dus het huis van de heer Shyman binnen, en nu

werd hun oor aanstonds vergast op een mergdoordringend gehuil, geblaf en gekef, afkomstig van de gasten van de hondenkoopman.

Shyman, een oud mannetje met een geweldige bril op, kwam handenwrijvend te voorschijn en vroeg wat de bezoekers wensten.

— Niets, goede vriend, zei Raffles hem glimlachend. Wij komen u alleen maar wat vragen.

Shyman was blijkbaar teleurgesteld en hij hernam schouderophalend:

— Nu vragen kost niets, al kan daar de schoorsteen niet van roken. Wat wou u weten?

— Is hier gisteren bij u niet een man met vuurrood haar geweest, die een Schotse terrier bij u kocht en het dier aan een touwtje meenam?

Shyman trok zijn ruige wenkbrouwen hoog op, schoof zijn bril war omhoog en antwoordde toen:

— En een beste hond, mijnheer. Daar behoef ik in het geheel geen geheim van te maken. Zulke terriers vindt je in geheel Londen niet meer. Ik zal u eens wat vertellen,... een tijdje geleden...

— Dat verhaal hoor ik later wel eens van u, kwam Raffles haastig. De zaak is, dat wij nu weinig tijd hebben. Vroeg die man met het rode haar in het bijzonder naar een terrier?

— Hij moest een hond hebben met een fijne neus, een bijster fijne neus, antwoordde de hondenkoopman. De rest kwam er niet op aan.

— Was die terrier al geheel afgericht?

— Nog niet; mijn oudste zoon was er net een paar weken geleden mee begonnen en ik heb nu al spijt, dat ik hem heb verkocht, want de politie had er mij graag tien pond voor betaald. Zo verstandig als dat beest was! Geen voorbeeld van. Onderlaatst bijvoorbeeld, toen...

— Ja, ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, viel Raffles hem in de re-

de. Het is zeker een kras staaltje. Gijkende die man zeker niet, die gister die hond bij u kwam kopen?

— Neen ik had hem nooit gezien.

— U hebt hem zeker moeten garanderen, dat de hond een fijne neus had?

— Ja, daar stond hij op en ik heb hem die garantie dadelijk gegeven. Want het is zoals ik zeg, zo'n hond vindt je geen tweede in geheel Londen. Ik zal u een aardig mouvement van dat beessie vertellen. Een paar dagen geleden...

Maar Raffles had reeds zijn beurs getrokken en stak de verblufte winkelier een goudstuk in de hand.

— Ik kom later wel eens terug om dat verhaal te horen, kwam de Grote Onbekende lachend.

— Wel bedankt voor de inlichtingen! En als die klant met het rode haar nog eens om een of andere reden mocht terugkomen, dan mondje dicht, hè. Niet vertellen, dat er iemand is geweest, die naar zijn aankoop kwam informeren.

Hij wenkte Brand en de twee mannen verlieten haastig de winkel met zijn praatgrage eigenaar.

Toen zij op enige afstand van de winkel waren, zij Raffles:

— Het is dus wel zoals ik dacht, Red Murphy had een hond nodig, die een fijne neus heeft; maar waarvóór dat is nu de grote vraag. En om daarop antwoord te krijgen zullen wij geduld moeten oefenen en bij de katten in de leer gaan.

Raffles en Brand besteedden de rest van die dag om de nodige maatregelen te nemen, met het oog op hun plannen voor de volgende dag.

Henderson werd ingelicht, want ook hij zou zijn deel hebben in de besponnering van de twee hendeleden.

Reeds vroeg in de ochtend van de volgende dag trok Brand er het eerst op uit, nu met een motorfiets, zodat hij niet afhankelijk zou zijn van de be-

reidwilligheid van heren taxi-chauffeurs.

Hij stalde de motor in een garage zo dicht mogelijk bij de woning van Red Murphy en sloeg zijn kwartier op in een kleine kroeg, tegenover het huis gelegen.

En daar wachtte hij, nu en dan een nieuw glas bier bestellend, de gehele ochtend met onuitputtelijk geduld.

Om twaalf uur was Charles Brand genoodzaakt snel zijn vertering te betalen en de kroeg te verlaten, want de deur van het huis aan de overzijde ging open en Red Murphy verscheen met de terrier aan een eind touw.

Voorzichtig volgde Brand hem.

De kerel ging met de hond de straat af en begaf zich toen langs een zijstraat naar het veld, waar Raffles en Brand hem de vorige dag hadden bezig gezien.

Brand gluurde door het gat in de schutting en woonde nu hetzelfde spelletje van de vorige dag bij, met dit verschil evenwel, dat de hond reeds grote vorderingen scheen te hebben gemaakt.

Shyman had blijkbaar niet te veel gezegd van de schranderheid en leerszaamheid van het dier.

De les duurde ruim een uur en toen begaf Red Murphy zich weer naar zijn huis, en Brand zocht een andere observatiepost uit, daar hij het wel wat gewaagd vond, nogmaals zolang in de herberg te blijven, waar hij die gehele ochtend had doorgebracht.

Om twee uur verscheen Henderson, om hem af te lossen.

De reus deelde hem mee, dat hij reeds in de andere kroeg was geweest, maar die dadelijk weer verlaten had, na er voor de leus een erbarmelijk slechte whisky te hebben gedronken, toen hij Brand er niet vond.

De jonge man wees hem het huis aan en zei hem, wat hij te doen had, ingeval Red Murphy met de hond zijn huis mocht verlaten.

Maar die avond gebeurde er niets bijzonders.

Raffles kwam om tien uur des avonds want hij achtte het niet ondenkbaar, dat de roodharige schavuit des nachts er met de hond op zou uitgaan.

Maar ook die nacht bleef alles rustig.

Zo geschiedde het ook de volgende ochtend en middag.

Maar om zes uur in de namiddag, toen het langzaam begon te duisteren, ging de telefoon over in de werkkamer van John Raffles.

En aan het andere eind van de lijn klonk de stem van Henderson, die dienst had, en mededeelde, dat Red Murphy en nog een andere kerel vijf minuten geleden met de hond waren vertrokken, vermomd en tamelijk goed gekleed en dat hij, Henderson, hen nu volgde, en zo spoedig mogelijk zou mededelen waar zij bleven.

HOOEDSTUK III

AAN HET DOEL VAN DE REIS

Het was bijna twee uur later, en Raffles en Brand hadden reeds het mid-dagmaal gebruikt in de kleine eetzaal van het huis in de Cromwell-Street, toen de telefoon nogmaals overging en Henderson een nieuwe mededeling deed.

De twee bandieten met de terrier waren nu in een logement aan de Pomeroy Street, niet ver van de Old Kent Street, in de wijk Lewisham, een der Zuid-Oostelijke buurten van Londen.

Hij Henderson, zou zijn meester wachten in een klein, Italiaans restaurant, vier huizen van het logement gelegen, dat het nummer 76 droeg.

Raffles en Brand verzuimden geen ogenblik.

Zij waren op alles voorbereid en behoefden dus slechts hun pet te grijpen en hun revolvers in hun zak te laten glijden.

Hun vermomming hadden zij nog niet afgelegd.

De snelle, kleine auto stond gereed in de garage.

Terwijl Brand de brede deur daarvan opende, die direct op de stille zijstraat uit kwam, reed Raffles de auto naar buiten, en spoedig vloog het voertuig langs de straat.

Raffles volgde geruime tijd de oever van de Theems en zocht toen de breedste verkeerswegen op, die een grotere snelheid toelieten.

Binnen drie kwartier had hij Lewisham bereikt en daar moest hij een politie-agent de weg vragen.

Het bleek, dat de twee mannen nu nog slechts tien minuten rijdens van de Pomeroy Street verwijderd waren.

In de Old Kent Street zetten zij de auto neer in een verhuurinrichting en daarop gingen zij te voet de Pomeroy Street in.

Zij bevonden zich hier in een der voorsteden van Londen, waar de huizen tamelijk ver uit elkaar liggen.

Op tien minuten gaans bevond zich een ontzaglijk groot rangeerterrein.

De Pomeroy Street liep uit op een straatweg, welke Londen met een kleine stad in het Zuiden verbond.

Hier en daar waren huizen in aanbouw te zien.

Na ongeveer een kwartier gelopen te hebben, bereikten de twee mannen een herberg, die blijkens het opschrift in het Engels zowel als in het Italiaans aan een zoon van het zonnige land der ci-troenen toebehoorde.

Zij traden daar binnen en Henderson was de eerste, die zij daar in het oog kregen.

De reus zat dicht bij de ingang en had hen heel goed gezien, maar daar hij niet wist of Raffles het goedkeurde, dat hij hem zou kennen, zo deed hij of hij hem nooit gezien had.

Maar zijn meester gaf hem een snelle wenk, door hem alleen gezien; de reus betaalde zijn vertering en verliet de herberg.

Raffles en Brand dronken staande aan de toonbank een glas tamelijk goede Italiaanse landwijn, en gingen daarop eveneens naar buiten.

Henderson stond op tien passen afstand te wachten.

— Wel James, begon Raffles, waar zijn de kerels?

— Nog altijd in het logement, Mylord!

— Waar is dat?

— Daar waar het rode licht boven de deur brandt.

— Weet je zeker dat zij niet heengegaan zijn gedurende de tijd, die je in de herberg hebt doorgebracht?

— Daar zat ik nog geen vijf minuten, toen gij kwaamt, Mylord. Ik had al die tijd voor het logement op wacht gestaan, zonder gezien te worden, en ben pas hierheen gegaan, toen ik door de ruiten van de eetzaal van het logement zag, dat de twee mannen een maaltijd hadden besteld en aan het eten waren gegaan.

— Dat heb je knap gedaan. En vertel ons nu eens of zich onderweg iets bijzonders heeft voorgedaan en waar de twee kerels met hun hond zijn beland.

— Zij vertrokken enige minuten vóór ik u voor de eerste maal telefoneerde, Mylord. Ik maakte mij al gereed, mijn motorfiets te gaan halen, maar zij lieten een paar auto's passeren en ik begreep, dat zij te voet zouden gaan; dat was ook natuurlijk, omdat anders de hond geen spoor zou kunnen ruiken.

— Dus zij zijn te voet hierheen gekomen? Maar het duurde bijna drie uur voor je ons opnieuw telefoneerde, merkte nu Brand op, die aandachtig had toegeluisterd. De weg van de Milton Street tot deze straat is toch veel korter ternauwernood anderhalf uur!

— Hebben zij misschien een omweg gemaakt? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord! Zij zijn eerst naar het gebouw van de Franse Legatie gegaan en daar stonden zij enige tijd stil.

Raffles meende niet goed verstaan te hebben, en Brand liet een kreet van verwondering horen.

— Ik kon niet al te dicht bijkomen, want het legatiegebouw ligt tamelijk afgezonderd, maar ik meen gezien te hebben, dat zij de hond ergens aan lieten ruiken en toen gingen zij weer verder. Een hunner, een grote rode vent, had het dier aan een touw.

— Trok de hond nogal sterk?

— Ja hij deed alle moeite om zo snel mogelijk vooruit te komen.

— En liep hij met de neus naar de grond?

— Voortdurend.

— En van dat legatie-gebouw kwamen zij regelrecht hierheen?

— Neen, zij gingen eerst nog naar Shepherd Bush.

— Dat is kras! mompelde Raffles. Wat hadden zij in Shepherd Bush te maken?

— Daar stonden zij weer stil voor een mooi, groot huis. De hond snuffelde driftig rond en jankte zachtjes.

— En die twee kerels, wat deden die?

— Ik geloof, dat zij in zich zelve stonden te vloeken, Mylord. Ik kreeg de indruk, dat de hond het spoor bijster was. Maar dat scheen toch niet het geval te zijn. Want na enige tijd liet de hond een kort geblaf horen, als het ware van vreugde, en hij zette het zo hard op een lopen, dat de kerels moeite hadden hem bij te houden.

— Waar ging de reis toen heen? vroeg Brand wiens nieuwsgierigheid tot het uiterste geprikkeld was.

— Eerst weer een eind dezelfde weg terug, mijnheer Brand en toen ik dacht dat het beest ons weer naar het punt van uitgang terug zou brengen, sloeg hij ineens een andere straat in en van

dit oogenblik af vergiste hij zich niet meer, maar liep regelrecht naar een van de laatste huizen van de stad, dat helemal afgezonderd ligt, op een honderd passen hier vandaan. Zodra de twee kerels gezien hadden, dat de hond aan het lage tuinhek van dat huis begon te krabbelen, liepen zij terug trokken de hond mee en zochten het logement op. Van de ramen van dat kleine hotel kan men het huis duidelijk zien.

Raffles keek een oogenblik strak voor zich heen en zei toen hoofdschuddend:

— Nu, de zaak neemt een keer, die ik zeker niet verwacht zou hebben; de Franse Legatie! Je weet natuurlijk zeker, dat je je niet vergist kan hebben, James?

— Daar is geen sprake van, Mylord! antwoordde de reus. Ik ken het gebouw heel goed. Er hangt een bord, waarop het Franse wapen geschilderd is, boven het raam van de eerste verdieping, juist boven de straatdeur.

— En de hond liep daar regelrecht opaan, zonder te aarzelen? vroeg Raffles verder.

— Alsof hij er aan een touw naar toe getrokken werd, Mylord!

— Heb je het nummer van het huis in Shepherd Bush in je geheugen geprent?

— Nummer 317, Mylord.

— De naam van de bewoner?

— Er stonden verscheidene namen op de deur geschilderd.

Raffles stond enige tijd in gedachten verzonken, maar eensklaps gaf hij zich zelf met de vlakke hand een slag op het voorhoofd en slaakte een half onderdrukte kreet.

— Wat is er? vroeg Brand verwonderd.

— Wat er is? Ik ben een ezel dat is er! Wacht hier een oogenblik; ik wil gaan zien of die Italiaan er een adresboek op nahoudt!

En Raffles ijldde weg, terwijl Brand en Henderson elkaar verlegen vragend aankeken.

Het duurde inderdaad niet lang, of Raffles keerde uit de herberg terug.

Zijn ogen schitterden.

Hij vroeg op fluisterende toon:

— Weet je wie er in Shepherd Bush op 317 woont, beste Charles?

— Neen.

— De Franse Legatie-secretaris, Vicomte Gontran de Gerville. Je kent hem wel?

— Of ik hem ken? Een uil, een diplomaat, die het alleen ver zal brengen door zijn connecties. Een sukkel, een leeghoofd!

— Je kenschetst hem daar zeer juist. Maar je vergeet iets; hij is schatrijk. En dan schijnt je nog een kleinigheid te ontgaan!

— Wat dan?

— Het feit, dat Vicomte de Gerville al sedert bijna een week spoorloos verdwenen is!

Brand keek Raffles een oogenblik met grote ogen aan en stamelde toen:

— Mijn hersens, waar zijn mijn hersens. Het verhaal heeft in alle bladen gestaan. Zeker, vandaag juist een week geleden, is Gerville op weg van de legatie naar zijn huis daar niet aangekomen en van dat oogenblik vermist men hem. Maar wat hadden die kerels met hun hond dan toch voor zijn huis te maken?

— Ja, dat is een ingewikkelde kwestie, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Die zullen wij echter gemakkelijker kunnen oplossen, dan je wel denkt. Het voornaamste is voorlopig, dat wij nu weten, waar de vermiste Legatie-secretaris zich op het oogenblik bevindt!

— Weten we dat? vroeg Brand verbluft. Ik weet niets!

— Kom, kom, hij is natuurlijk in het huis, waarheen de terrier Red Murphy en zijn makker gevoerd heeft!

HOEDSTUK IV.

RAFFLES IS VAN DE PARTIJ

Brand staarde Raffles een tijdlang verstomd aan. Toen barstte hij uit:

— Maar welke bewijzen heb je daarvoor?

— Alleen de bewijzen, die het gezond verstand mij ingeeft, maar die zijn dan ook ruimschoots voldoende! antwoordde Raffles bedaard. De hond is immers nergens anders geweest dan aan de Franse Legatie en aan het huis van de verdwenen secretaris? Of laat ik in plaats van verdwenen, liever gebruiken de term ontvoerd!, want dat zal wel beter met de werkelijkheid overeenstemmen!

— Wat!? Denk je, dat Gontran de Gerville ontvoerd is? Met welk doel dan?

— Natuurlijk om van zijn familie een grote losprijs te vragen. Het is niet eens zo kwaad bedacht, dat moet ik zeggen!

— Maar daar is niets van bekend!

— Het is niet onmogelijk, dat Gerville tot dusverre geweigerd heeft aan zijn familie te schrijven. Hij moet nog al erg op de pennig zijn.

— En zo iets zou mogelijk zijn in een stad als Londen?

— Waarom niet? Het is hier wel meer voorgekomen. Nog geen vijf jaar geleden is hier een rijke bankier uit zijn huis gelokt, en degenen die het deden, verdienden er vijf duizend pond sterling aan! Te New-York hebben wij

slechts weinige maanden geleden, iets dergelijks bijgewoond! En verder behoef ik je alleen maar te herinneren aan Lindberg's baby. Gelukkigerwijze zijn de kidnappers nu meer gesteld op volwassenen, omdat zij voor hen ook een hoge losprijs kunnen bedingen en het minder gevaarlijk is. En die Burggraaf de Gerville is een sul.

— Neem me niet kwalijk, maar ik zou het moeten zien om het te geloven, kwam Brand hoofdschuddend.

— Nu, morgen zul je je zelf kunnen overtuigen, want wij gaan deelnemen aan deze tragie-comedie!

— Wat? Je wilt naar dat huis gaan?

— Waarom niet? Maar om op je bezwaren terug te komen, als de Burggraaf daar niet is, wil je mij dan eens uitleggen, waarom de hond, na aan zijn huis te zijn geweest, juist daarheen liep?

— Maar wat moeten die twee kerels dan van hem? riep Brand wanhopig uit. Die hebben hem natuurlijk niet helpen ontvoeren, anders hadden zij geen hond nodig om zijn spoor te vinden.

Raffles dacht een ogenblikje na en hernam toen:

— Wat zeg je van deze oplossing: Red Murphy en zijn kameraad hebben oorspronkelijk deel uitgemaakt van de kleine troep, die de secretaris zou ontvoeren. Maar de anderen hebben hen op het laatste ogenblik, nadat de man

in hun handen was, een rad voor de ogen gedraaid, om zoveel te minder deelgenoten te hebben, als het op verdelen van de losprijs aankwam. Achter hun rug om hebben zij hun gevangene naar een plek gebracht, onbekend bij die twee, die daar nu in hun hotelkamer op de loer liggen. Maar Red Murphy en zijn kornuit zijn er de personen niet naar, om zich zo maar terzijde te laten dringen. Zij weten een stuk lijfgoed van de secretaris machtig te worden, schaffen zich een hond aan en richten die af. Als dat gebeurd is, gaan zij op onderzoek uit met de hond en deze wijst hun het huis aan, waar de ontvoerde secretaris zit opgesloten. Heb je iets tegen deze redenering?

Brand aarzelde met zijn antwoord, en Raffles klopte hem glimlachend op de schouder.

— Laten wij dit voorlopig maar aannemen, mijn waarde. Het is werkelijk de beste oplossing. Morgen zullen wij zien, wie gelijk had, of liever, of mijn redenering opgaat, want ik moet wel tot de slotsom komen, dat jij er in deze zaak geen scherp omljnde mening op nahoudt.

— Neen, en daar kom ik recht voor uit, zeide Brand.

— Wij zullen dus nu maar gaan slapen?

— Zoals je wilt; als jij mij maar wilt zeggen, waar je dat denkt te doen?

— Zou er in het logement van onze vrienden Red Murphy en zijn makker geen plaats meer zijn? was de weder-vraag van Raffles?

— Dat is best mogelijk, maar ik acht het wat al te gevaarlijk ons aan die kerels te vertonen. Je kunt immers niet weten, of zij ons niet opgemerkt hebben, toen wij stonden te kijken voor het gat in de schutting.

— Dat is niet geheel en al uitgesloten, hernam Raffles peinzend. Dan heb ik een ander, en ik meen een heel goed

plan, wij zullen niet in het logement slapen, maar in het huis daarginds.

Het scheelde niet veel, of Brand had een luide kreet van verbazing en schrik geuit.

— Wat! In dat huis! Dat misschien van de kelder tot de zolder vol boeven zit?

— Kom, zo erg zal het wel niet zijn, meende Raffles glimlachend. Als er twee of drie zijn, zal het mooi zijn.

— Maar denk je dan, dat die kerels je zo maar zullen binnen laten?

— Neen, Charles dat denk ik niet, want ik ben niet gek. Wij zullen niet zo dwaas zijn, op de deurbel te drukken, maar wij zullen eenvoudig binnenklimmen, zoals wij het wel eens meer doen. Ter onzer bescherming zal James vlug naar huis gaan, en Busto, mijn eigen terrier, halen. Dan zullen wij zo veilig zijn als in Abraham's schoot en hebben wij morgen het voordeel, dat wij ter plaatse zijn vóór Red Murphy en compagnie.

— Maar James zal minstens anderhalf uur nodig hebben om heen en terug te gaan, opperde Brand.

— Dan zullen wij kalm op hem wachten in de herberg van de Italiaan. De wijn was er werkelijk niet zo slecht. Het is nu over twaalf, James kan dus juist op een goede tijd voor onze kleine onderneming terug zijn.

De reus, die al die tijd geen woord gezegd had, merkte nu kalm op:

— Ik zal Busto gaan halen, Mylord, en over anderhalf uur ben ik terug.

Hij tikte even aan zijn pet en verdween in de duisternis.

Raffles en Brand begaven zich weer naar het wijnhuis en traden de gelagkamer binnen.

Zij bestelden een fles wijn, en kortten zich de tijd met kaarten.

Juist om half twee, toen bijna alle gasten reeds vertrokken waren, klonk buiten het bekende fluitsein van Henderson.

Op enige afstand stond deze met een prachtige terrier, die kwispelend, maar zonder enig geluid te geven, naar Raffles toeliep.

Deze streelde het dier over de mooie kop, en zei zacht:

— Nu zullen wij het er op wagen. Er is geen sterveling meer op de weg te zien, en voor het zover het van hier te zien is, brandt er in het huis geen licht meer.

De drie mannen zochten spoedig de schaduw van de zware bomen op, die hier aan weerszijden van de weg stonden, en na enige tijd hadden zij het huis bereikt, hetwelk Henderson hun had aangeduid.

Het lag een eind van de weg af, waarvan het gescheiden was door een kleine, maar dicht begroeide tuin.

De naaste huizen lagen zeker op vijftig meter afstand.

Het lage gebouw was dan ook bij uitstek geschikt voor het doel, hetwelk er volgens de opvatting van Raffles aan gegeven was.

Het was nu geheel donker en alles daarbinnen scheen in diepe rust te zijn.

— Zouden er in het geheel geen bewakers zijn? vroeg Brand fluisterend. In dat geval hebben wij niets anders te doen dan de gevangen burggraaf wakker te maken, en hem in vrijheid te stellen.....

Hij zweeg, toen hij de eigenaardige blik in de grijze ogen van de Grote Onbekende zag.

— En de losprijs dan? kwam Raffles koeltjes. Verbeeldt je je soms dat ik mij al die moeite geef, en hier in het holste van de nacht op de grens van Londen rondzwalk ten pleziere van die rijke ezel? Ik denk er niet aan.

— Maar wat zijn dan eigenlijk je plannen? vroeg Brand haperend.

— Dat weet ik zelf nog niet. Het zal van de omstandigheden afhangen. Maar dat wil ik je wel zeggen, dat de heren, die Gerville hebben opgelicht, niet zon-

der meer met de losprijs zullen gaan strijken, als ik er iets aan doen kan. En dat kan ik.

Zonder verder te luisteren, wipte Raffles, vlug als een haas, over het lage hek en 't volgende ogenblik was hij onder de dikke takken van de zware bomen verdwenen.

Brand en Henderson volgden zo snel zij konden en zij vonden Raffles terug aan de voet van de zijmuur, waar hij reeds bezig was, de sluiting van een venster te verbreken.

Hij deed dit zo handig en geruisloos, dat er niets te horen viel dan het zachte krassen van een stuk staal over het hout.

Binnen enkele tellen was het luik geopend en het raam opengeschoven.

Volgens zijn gewoonte, bleef Raffles bijna een vol kwartier wachten, alvorens naar binnen te klimmen, om er zeker van te zijn, dat men hem niet gehoord had.

Brand Henderson en Busto volgden hem op de voet, zonder enig gedruis te maken.

De drie mannen stonden nu in een vrij groot, schaars gemeubeld vertrek.

Een paar stoelen en een grote tafel en dat was alles.

Raffles had het luik weer zorgvuldig gesloten, en maakte nu licht, met behulp van zijn zaklantaarn.

De kamer had slechts een deur, die op een brede gang bleek uit te komen.

Zij volgden deze gang, tot zij de trap bereikten, die naar de eerste en de tweede verdieping leidde.

Meer verdiepingen had het huis niet, als men de zolder ten minste niet mederekende.

Achter elkander en op de punten hunner voeten lopend, bestegen de mannen de trap, en pas op de zolderverdieping hield Raffles stil.

Er bevonden zich hier een paar kamers, waarvan de deuren openstonden.

Maar geen van die kamers was gemeubeld.

— Dat is lastiger! mompelde Raffles. Ik had er aan moeten denken, dat er in dit huis wel eens niet op ons gerekend kon zijn, met andere woorden er zijn hier geen bedden tot onze beschikking!

Maar Henderson was al eens verder gaan neuzen en kwam nu weer terug met de blijde tijding, dat hij op een kleine vliering een grote hoeveelheid stro had aangetroffen.

Blijkbaar behoorde er een stal bij het huis, of was het een stalhouderij geweest of was het dit nog.

In ieder geval zij konden zich geluk wenssen met deze ontdekking, want een bos stro was voor deze geharde mannen minstens even goed als een veren bed.

Zij togen dus naar de vliering, trokken hun jassen uit, legden die op het stro, openden het venster en strekten zich welbehagelijk op dit primitieve leger uit, om een welverdiende nachtrust te genieten.

Busto had zich een plaatsje veroverd aan de voeten van Raffles en het duurde niet lang, of het viertal lag in diepe rust.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende ochtend het eerste wakker.

Hij wierp een blik op zijn horloge, dat hij aan een spijker aan de muur had gehangen.

Het was half zeven.

Raffles rekte zich eens uit, en wierp een blik om zich heen.

Op dat oogenblik werd zijn aandacht getrokken door het gedrag van Busto.

De hond was opgestaan en stond na zich uitgerekt en geweldig gegaapt te hebben, zacht brommend, met de oren in de nek, en schitterende ogen, de tanden ontbloot voor de deur.

En vóór Raffles het had kunnen verhinderen, barstte hij in een woedend gekef uit, terwijl hij tegen de deur opsprong.

— Stil liggen! beval Raffles.

Dadelijk gehoorzaamde de hond, maar hij bleef voortdurend naar de deur kijken.

Brand en Henderson waren aanstonds wakker geschrikt door het woedend geblijf van de terrier, en de jonge man vroeg zacht:

— Wat moet dat betekenen? Waarom gaat Busto zo te keer?

— Hij ruikt vijanden, zei Raffles bedaard.

— Maar zij zullen het dier in het gehele huis hebben gehoord, riep Brand uit.

— Dat is wel waarschijnlijk. Kom, sta op, dan zullen wij dadelijk zien wat wij te doen hebben.

Raffles trad op de deur toe en wilde ze openen.

Maar op hetzelfde oogenblik werd op de zolder een gerucht vernomen van een zwaar stuk hout, dat ergens op valt.

De deur bewoog even en toen werd het weer stil. Raffles lichte de klink op.

Hij kon de deur echter niet open krijgen.

— Duivels, zij hebben ons opgesloten! riep hij uit.

Aan de andere kant klonk een schor lachje.

En een hese stem zei:

— Dat heb je goed geraden, kameraad. Dat zal je leren om bij nacht en ontij de huizen van fatsoenlijke mensen binnen te dringen. En ik verzeker je, dat je er niet uitkomt, vóór ik de boom weer van de deur heb genomen. Het is er eentje van een hand dik, weet je! Ja, als je hond me niet gewaarshuwd had, dan zou ik er misschien lelijk voorstaan. En nu wil ik je groeten. Over een paar uren zal ik je misschien in vrijheid komen stellen, maar zeker weet ik het niet!

Er klonken schreden, die zich langs de trap verwijderden.

Raffles snelde naar het dakvenster en wierp een blik naar beneden.

Hij behoefde slechts enkele minuten te wachten.

Toen zag hij een vrij grote auto, die in snelle vaart de weg naar Londen insloeg.

Er zaten twee mannen in, en een derde zat achter het stuurwiel.

Raffles verliet het venster en liep op de deur toe.

Toen wierp hij een vragende blik op Henderson.

— Er zit een boom van tien duim dik op deze deur, James, zei hij. Wat denk je er van? Wij zouden hier graag weer uit willen, weet je?

Wij zullen het eens proberen, Mylord, kwam de reus kalm.

Hij zette zijn voeten schoor tegen een uitstekende plank in de vloer en drukte zijn geweldige schouders tegen de deur.

Zij was dik en stevig en de planken waren zeker anderhalve duim dik.

Ook de hengsels waren nieuw en sterk.

Het lichaam van de reus spande zich als een stalen staaf, en zijn adem kwam met stoten uit zijn borst.

En... de deur begon in het midden te buigen!

Toen... een oorverdovend gekraak... en Henderson viel met de deur en al op de vloer.

Hij had de zware afsluitboom eenvoudig midden door gebroken, alsof het een lucifer geweest was.

Dadelijk sprong hij weer op en veegde zich de houtsplinters van de kleren, terwijl Raffles hem goedkeurend op de machtige schouders klopte.

— Dat doen niet velen je na, mijn jongen! zei hij bewonderend. En nu vlug naar beneden!

De drie mannen verlieten de zolder en daalden de trap af.

Op de bovenste verdieping doorzochten zij alle vertrekken, maar vonden er niets, zelfs geen enkel meubelstuk.

Op de eerste verdieping had hun onderzoek geen beter resultaat,

Overall stonden de deuren open en zij konden ongehinderd binnen gaan, maar ook in deze kamers viel niets te bespeuren.

Gelijkvloers echter waren verscheidene deuren, die op slot bleken te zijn.

Raffles opende ze met zijn lopers en hier vonden de drie mannen enige meubelstukken, die aantoonde, dat de vertrekken bewoond waren geweest.

In een er van vonden zij twee ijzeren ledikanten, en de bedden waren die nacht blijkbaar beslapen.

Er bleef nu nog een deur te openen, die zeer sterk en met ijzer beslagen bleek te zijn.

Raffles had hier enige moeite met het slot, maar eindelijk sprong het toch open.

Op de drempel stonden de drie mannen een ogenblik stil en keken naar de zwaarlijvige man, die in het midden van de kamer op een leunstoel was vastgebonden, waarvan de poten in de vloer waren vastgeschroefd.

Het was de Franse Legatie-secretaris, Vicomte Gontran de Gerville.

De Fransman keek de binnendringenden een ogenblik verschrikt aan en vroeg toen in slecht Engels:

— Wie bent u? Behoort u ook tot die schurkenbende?

— Non, monsieur le Vicomte, antwoordde Raffles hoffelijk. Wij ontkennen alle relaties met die heren!

— Maar dan komt u mij bevrijden! riep de Legatie-secretaris verheugd uit.

— O, daar is nog altijd een onderscheid tussen! merkte Raffles koeltjes op. Maar in ieder geval zullen wij de touwen losmaken, welke u zo weinig gracieus op die stoel vasthouden!

Hij gaf Henderson een wenk, en deze had in een ogenblik de dikke touwen losgemaakt.

Vicomte de Gerville stond met enige moeite op, rekte zijn armen met een zucht van welbehagen uit, boog zijn dikke benen in een diepe kniebuiging, alsof

hij aan het turnen was in een gymnas-tiekzaal, en geeuwde onbedaarlijk.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zei:

— Nu, ik behoef u niet te zeggen, dat ik u zeer erkentelijk ben voor uwe bemoeiingen; u weet zeker wel, dat de politie ten verzoeken van mijn familie een bedrag van drie honderd pond had uitgelooft voor degene, die mijn verblijfplaats wist aan te wijzen?

— Drie honderd pond? Wel verbazend! Wat een bedrag! riep Raffles spottend uit. Uwe familie schijnt u zeer hoog te taxeren, mijn waarde Vicomte!

Raffles had dit alles in het Frans gezegd, en de ander keek de gewaande arbeider verbaasd aan.

— U spreekt uitstekend Frans, zei hij. Bent u een Engelsman?

— Volbloed Londenaar, Vicomte! Om u te dienen.

— Nu, dan maak ik u mijn compliment, hernam de Franse Legatie-secretaris. U kunt dus de drie honderd pond gaan toucheren. Maar laten wij nu geen tijd meer verliezen, ik wilde nu wel vertrekken!

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, waarde burggraaf, hernam Raffles op dezelve spottende toon, maar ik stel er bijzondere prijs op, eens uit uw eigen mond te vernemen, hoe de zaken zich eigenlijk hebben toegedragen, te weten hoe men u ontvoerd heeft!

— Wel, zei de Gerville, een weinig ongeduldig, dat is in een paar woorden verteld: Ongeveer een week geleden bevond ik mij 's avonds in het gebouw van de Franse Legatie, waar ik een en ander te doen had, waarvan de aard u wel niet zal interesseren. Ik had mijn auto laten wachten. Na verloop van een uur verliet ik het gezantschapsgebouw weer en stapte in mijn wagen. Ik riep mijn chauffeur toe mij naar huis te brengen en lette in het eerst in het geheel niet op, welke weg wij volgden.

Maar toen de auto bijzonder snel begon te rijden, keek ik eens naar buiten en bemerkte, dat wij in een gedeelte van Londen waren, waar ik in het geheel niets te maken had. Ik tikte tegen de voorruit, menende dat mijn chauffeur mij niet verstaan had, maar de man reed snel door en scheen niets te horen. Ik werd ongerust, vooral omdat de auto hoe langer hoe sneller begon te rijden, en omdat de rit veel langer duurde dan waarop ik gerekend had. Eindelijk stond de wagen stil met een schok, die mij half van mijn zitplaats wierp, het portier vloog open en twee kerels drongen naar binnen, die mij een geladen revolver voorhielden.

— Dat was hoogst onbetamelijk van die lieden! merkte Raffles hoofdschuddend op. En verder?

— Wel, zij sleepten mij uit de auto en dwongen mij, dit huis binnen te gaan.

— Weet u zeker, dat er niet meer dan drie mannen waren, met de chauffeur meegerekend.

— Heel zeker!

— Hebt u er hier in huis ook nooit meer dan drie gezien?

— Nooit!

— Hoe was de behandeling?

— Infaam, mijnheer, eenvoudig infaam! barstte de Franse edelman uit. Men zette mij 's morgens havermout, een moot gekookte vis en geroosterd brood voor. En ik heb nog nooit iets anders kunnen verdragen dan lichte chocolade. Om één uur een middagmaal, dat misschien een polderwerker bekoemen zou zijn, maar dat mij als een steen op de maag lag, en 's avonds een herhaling daarvan.

— Ja, dat was schandelijk, beaamde Raffles hoofdknikkend.

— En de porties werden bovendien hoe langer hoe kleiner! riep de secretaris uit.

— Dat is nog veel erger, maar dat deden zij natuurlijk om u te dwingen!

HOOFDSTUK V.

DE ZAKEN NEMEN EEN GEVAARLIJKE KEER

Een ogenblik heerste er stilte in het vertrek, en toen hernam Raffles:

— Wat wilden zij eigenlijk van u?

— Geld, natuurlijk! riep Gerville. Zij wilden, dat ik een briefje schreef, voor mijn broeder bestemd, die hier ook een diplomatieke betrekking vervult, waarin ik hem verzocht aan de bringers vijfduizend pond te betalen, en vooral de politie niet in de zaak te mengen, daar mij dat in groot levensgevaar zou brengen.

— En dat hebt u tot dusverre geweigerd?

— Ik ben sterk geweest tot vanochtend, mijnheer!

— Wat wilt u daarmee zeggen? riep Raffles door een onaangenaam voorgevoel aangegrepen. Hebt u dat briefje aan uw broer dus vanochtend geschreven?

— Ja, ik heb er nu bitter berouw van. Als ik een kwartier of een half uur had gewacht, dan zoudt u er geweest zijn, en die schurken overvallen en onschadelijk gemaakt hebben!

— Dus die drie kerels, die hier vanmorgen waren...?

— Zijn nu met het briefje onderweg naar het huis van mijn broeder.

Raffles balde de vuisten en stampvoette driftig.

— Dan hebben wij hier een kostbare tijd verbabbeld! mompelde hij voor zich heen.

— Maar, als wij nu dadelijk naar mijn broer telefoneren, dan zijn wij die drie schavuiten voor! riep Gerville uit.

— Zijn naam en adres! beval Raffles op korte toon.

— Baron Jaques de Gerville, Worcester road 67.

— Prachtig, dan is er misschien nog niets verloren. Gaat u maar weer op uw stoel zitten.

— Wat? schreeuwde de rampzalige Legatiesecretaris. Wilt u mij hier laten?

— Ja, meneer de vicomte, nog enige uren geduld en u zult vrij zijn. Ik ben wel genoodzaakt, te zorgen, dat u mij niet op de vingers kunt zien. Maar nooit zou ik dulden, dat zulk een groot bedrag in handen van leden ener beruchte dievenbende kwam!

— Maar wat wilt u dan met dat geld doen, verondersteld dat u het de kerels kunt afnemen!

— Het in mijn eigen zak steken.

— Dat is kras! brulde de secretaris wanhopig. En zoeven zedet gij, dat er nog niets verloren was!

— En dat herhaal ik er is niets verloren... voor mij tenminste!

Gerville liet zich radeloos op de stoel neervallen, en in een ommezien waren de touwen weer bevestigd, de gordijnen werden dichtgetrokken en Raffles boog voor de gevangene, zeggende:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik genoodzaakt ben u hier nog enige uren vast te houden, mijn waarde Vicomte. Maar zeg zelf eens, of een man als John Raffles kan toelaten, dat anderen, zijn ergste vijanden, een zo groot bedrag voor zijn neus wegkopen. Luister eens, ik zal eerlijk met u zijn. U komt voor op het kleine lijstje van kandidaten, die op de nominatie staan, de een of andere nacht door ondergetekende te worden bestolen. Gij zijt buitengewoon rijk, gij zijt nogal gierig en aan openbare noch aan geheime liefdadigheid doet gij veel, redenen te over, om uw brandkast eens te onderzoeken. Hier geschiedt dus niets anders, dan dat ik een weinig op de onvermijdelijke gebeurtenissen vooruit loop. En ik bespaar u de schrik van een nachtelijk bezoek. Maar nu is het de hoogste tijd om u te verlaten, want de kerels zijn ons een heel eind vooruit. Tot ziens, monsieur le Vicomte, het was mij zeer aangenaam.

— Dadelijk naar de garage, waar wij onze auto neergezet hebben, zei Raffles onder het lopen. Ik ben blij, dat wij zulk een snelle wagen hebben genomen. De Worchester Road is helemaal aan het andere einde van Londen, minstens twee en een half uur rijdens hier vandaan. Op dat traject kunnen wij de kerels nog wel inhalen, want zij zijn niet langer dan een half uur vóór ons vertrokken.

Zo snel zij konden, begaven de drie mannen zich naar de garage, waar de sportwagen van Raffles stond en een paar seconden later stooft de wagen heen.

Nadat er ongeveer anderhalf uur verstreken was, begonnen Raffles en Charles Brand acht te geven op de voertuigen, welke zij achterop reden.

Raffles had de kleur en de vorm van de auto, waarin de drie schelmen het huis in Lewisham verlaten hadden, goed kunnen opnemen.

Het was een vierpersoons Morris, donkerrood en met leder gecapitonneerd.

De wagen had een Amerikaanse kap, die op het tijdstip van vertrek was neergeslagen.

Maar hoe zij ook uitkeken, zij zagen geen auto die er op geleek, wel rode auto's genoeg, maar dan waren het geen Morris, of Morris, maar dan waren zij niet rood, of ook wel Morris, die rood waren, maar dan misten zij de Amerikaanse kap.

En intussen verstreek de tijd, en het zou geen drie kwartier meer duren of zij zouden het huis van Baron Gerville bereikt hebben.

De auto van de drie schelmen was blijkbaar een zeer snelle wagen geweest.

Het was bijna twaalf uur, toen de auto eindelijk de Worchester Road indraaide. En zij hadden nog geen tien minuten in deze brede straat gereden of Charles Brand slaakte een lichte kreet, en riep:

— Daar is het nummer en de Morris staat voor het huis.

Brand had goed gezien, op honderd meter afstand stond een kleine, rode auto voor het trottoir stil, en een man leunde tegen de motorkap, met de armen over elkander geslagen, de blikken op de deur van het huis gevestigd.

Nauwelijks had Raffles de wagen in het oog gekregen of hij boog zich voorover en tikte Henderson op de schouder, die onmiddellijk zijn wagen tot staan bracht.

— Rijden wij niet door? vroeg Brand verbaasd. Als zij ons maar niet op het laatste ogenblik ontsnappen!

— Daarvoor koester ik geen vrees, zei Raffles. Ik rijd niet door, omdat ik hier voorlopig naar mijn zin sta. Een van mijn geliefkoosde stellingen is, dat er niets zo gevaarlijk is als een stilstaande auto voor een onbekend huis, of het moesten er twee zijn. Ik weet niet, wat het is maar ik vertrouw het maar half, dat die man daar zo rustig naast zijn auto staat, met de armen over elkaar. Wat drommel, Waarom zit hij niet achter het stuurwiel, gereed om dadelijk met zijn makkers het hazenpad te kiezen, zodra zij het huis verlaten?

— Hij moet toch eerst zijn motor weer aanzetten!

— Nu, dan is het een wonderlijk driel. Ik zou in zulk een geval de motor natuurlijk niet afzetten, zodat ik de wagen onmiddellijk weer op gang kon brengen, wanneer het noodzakelijk was!

Een tijdlang werd er niet meer gesproken.

Raffles leunde een weinig voorover en hield het gelaat strak op het fraaie huis van Baron Gerville gericht.

Het was, alsof hij gereed was een krachtige sprong te nemen, en zijn ogen glansden fel.

Nu en dan liet hij langzaam zijn blikken om zich heen waren, en keek met aandacht naar de agenten van politie, die rustig met de handen op de rug voorbij liepen.

Nadat er ongeveer tien minuten verlopen waren, wendde Raffles zijn gelaat naar Brand en vroeg op eigenaardige toon:

— Vindt je niet, dat onze drie vrienden bijzonder lang werk hebben met een bezoek, dat hoogstens een paar minuten had mogen duren?

— Ik moet erkennen, dat zij bijzonder lang treuzelen, antwoordde Brand. Dat is dunkt mij, zeer gevaarlijk.

— Het is zo gevaarlijk, Charles, dat het eenvoudig niet aannemelijk is, Neen,

neen, er moet iets gebeurd zijn, daar in dat huis, wat mij niet bevalt!

Hij stond weer in de auto op, boog zich naar Henderson voorover en zei op zachte toon:

— Rijdt eens zover terug James, dat je die rode auto nog juist kunt zien en zorg er voor dat de politie je niet kan verjagen wegens parkeren op een verboden plaats.

Dadelijk schakelde de reus de achterwaartse versnelling in, de auto reed langzaam achteruit, bijna 100 meter, om daar opnieuw stil te staan.

Van de plek, waar de auto nu stond, kon men de rode Morris nog juist even zien.

De wagen stond nog altijd stil voor de deur van het huis van Baron de Gerville, en de man leunde nog altijd tegen de motorkast.

Hij had zich blijkbaar nog in het geheel niet verroerd.

— Ik weet wel beter, anders zou ik zeggen, dat er een wassen pop staat, zei Brand na enige tijd. Ik moet nu zelf toegeven, dat mij de zaak een weinig verdacht voorkomt. De auto staat daar nu zeker al een twintigtal minuten stil, van het ogenblik af, dat wij hier verschenen zijn.

— Ik geloof, dat ik kan zeggen wat het is, Charles, zij wachten daarbinnen op ons!

— Wachten zij op ons? herhaalde Brand verbaasd. Hoe meen je dat?

— Wel, ik denk dat het huis vol politie zit!

— Maar dat zou alleen kunnen gebeurd zijn, als er in het huis in Lewisham iets gebeurd was! riep Brand uit.

— Welnu, dan zal er iets gebeurd zijn. Is jou niets te binnen gevallen, van het ogenblik af, dat wij hier zijn?

— Ik zou niet weten wat, stotterde Brand,

— Laat ik je dan wat op weg helpen. Wij hebben een kleinigheid vergeten daarginds, namelijk de twee schavuiten met hun hond in het logement.

— Dat is waar ook, riep Brand verschrikt uit. Wie weet wat die bandieten hebben uitgericht.

— Ik geloof wel, dat ik je het nu natuurgetrouw kan afschilderen, mijn waarde! kwam Raffles met een eigenaardig glimlachje. Die mensen lijden als een ieder ander aan een menselijke ondeugd, zij zijn naijverig. Hedenochtend zijn zij natuurlijk naar het afgelegen huis gegaan, waar burggraaf Gerville, de Franse Legatie-secretaris nog altijd gevangen zat, waarschijnlijk met de bedoeling, hun waarde kameraden, die hun zulk een lelijke poets hadden gespeeld, te overvallen en hun aandeel in de buit op te eisen. Volg je me?

— Ja, en ik geloof dat ik al licht begin te zien, riep Brand uit.

— Gerville heeft hun natuurlijk medegedeeld wat er geschied is en hen niet alleen gezegd, dat hun medeplichtigen al met een briefje van hem naar zijn broeder waren gegaan, om daar het geld in ontvangst te nemen, maar tevens, dat daarna een zekere John Raffles is verschenen, wiens naam zij natuurlijk wel eens gehoord hebben, en dat deze hen ijlings achterna is gegaan, met de verklaring, dat hij zelf dat geld wel zou innen. Je kunt je de uitwerking van een en ander wel voorstellen.

— Alsof ik er bij was geweest! riep Brand uit. De kerels hebben ingezien, dat zij achter het net visten en uit wraak hebben zij onmiddellijk de broer van hun slachtoffer telefonisch op de

hoogte gebracht. Zij hebben hem medegedeeld, dat hij de komst te verwachten had van drie oplichters, en de brave Baron heeft zich gehaast de politie te waarschuwen!

— Het zou althans niet te verwonderen zijn, als het zich inderdaad zo had toegedragen.

— Maar volgens die lezing zouden de drie bandieten reeds gearresteerd moeten zijn.

— Dat zijn zij dan ook waarschijnlijk al!

— En die man bij de rode auto dan?

— Dat is geen bandiet, maar een detective!

— Je zegt dat met een zekerheid, alsof er niet aan te twijfelen viel!

— Welnu, dan zullen wij die twijfel wegnemen, hernam Raffles. Wij zijn hier juist bij een sigarenwinkel en ik zie daar een telefoon hangen. Ga naar binnen, koop wat sigaretten, als je ze toch koopt, neem dan meteen maar goede, vraag even te mogen telefoneren en stel je in verbinding met het hoofdbureau van politie in Lewisham. Vraag daar voor de vuist weg, om nadere inlichtingen betreffende het voorval in het afgelegen huis en als je je vragen wat handig inkleedt, zul je spoedig horen wat er gebeurd is.

Charles Brand was al uit de auto en snelde naar de sigarenwinkel.

Raffles zag hem sigaretten kopen en vervolgens op het telefoontoestel toetreden.

Vijf minuten later kwam hij de winkel weer uit en reeds van verre kon Raffles op zijn gelaat lezen, dat zijn vermoedens maar al te gegrond waren.

HOOFDSTUK VI.

DE KAARTEN WORDEN GESCHUD

— Had ik goed gezien? vroeg Raffles ten overvloede, zodra Brand weer onder het bereik van zijn stem was.

— Het is juist zo gegaan als je zei!

— Maar hoe wist de politie het eigenlijk?

— Wel, de twee kerels hebben burggraaf Gerville dadelijk vrijgelaten, want zij begrepen nu wel, dat hun spel verloren was; het zou moeilijk gegaan zijn, het mes aan twee kanten te laten snijden.

— Dan heeft Monsieur le Vicomte waarschijnlijk zelf getelefoneerd?

— Juist!

— Wat een tijdverlies voor die beklagenswaardige « Red Murphy » en zijn kornuit. Al die onkosten voor de hond en de tijd voor zijn dressuur voor niets besteed. Het is werkelijk om uit je vel te springen.

— Dat is het, maar je zult het mij ten goede houden, Edward, dat is nu nog niets vergeleken bij onze eigen verloren moeite. Ook wij zullen de zaak nu wel moeten opgeven.

— Misschien wel, zei Raffles kalm.

— Misschien? herhaalde Brand verbaasd. Maar zij hebben ons immers alle troeven uit de handen geslagen.

— Nog niet allen, en wij kunnen de kaarten opnieuw schudden. Ik geef het spel niet verloren, voor ik geen enkele kaart meer in handen heb.

— Maar in ieder geval is de losprijs nu toch in het geheel niet uitbetaald; hoe wil je hem dan in handen krijgen?

— O, op de ene manier of de andere, dat geld zal mij wel worden uitbetaald, kwam Raffles schouderophalend. Maar nu moeten wij eerst de politie daarbinnen eens op een dwaalspoor brengen!

— Ik ben benieuwd hoe je dat zult aanleggen.

— O, het is minder moeilijk dan het op het eerste gezicht schijnt. Zij willen een John Raffles in handen krijgen, welnu, zij zullen er een hebben.

— Wat? Je zult toch niet zo overmoedig zijn je daar in dat huis te gaan vertonen? riep Brand verschrikt uit.

— Waar zijn toch je gedachten? zei Raffles ongeduldig. Ik heb toch niet gezegd, dat ik zelf zou gaan.

Onder het spreken was hij reeds uitgestapt, en nu gaf hij Henderson met zachte stem enige bevelen. Deze liet de auto keren en zette de wagen aan de andere zijde van de straat stil.

Dat was dicht bij een zijstraat, waar zich op dat oogenblik niet veel voorbijgangers bevonden.

Raffles had Charles Brand een wenk gegeven en op zijn beurt stapte de jonge man uit de auto en voegde zich bij hem.

— Wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg hij nieuwsgierig.

— Ik zoek naar een mens, of liever naar twee; zij moeten niet al te snugger zijn en geneigd om gaarne met weinig moeite tien pond te verdienen.

— Dat hoop ik, want wij hebben niet veel tijd over.

— Juist op dat oogenblik passeerden er een paar mannen, eenvoudig gekleed, die blijkbaar niet veel te doen hadden, want zij slenterden langzaam voorbij, met de handen in de zakken.

— Ik geloof waarlijk, dat de Voorzienigheid op onze hand is, zei Raffles zachtjes. Kijk eens naar die twee, zijn zij niet als het ware geknipt om ons te vervangen?

Hij had de beide slenteraars spoedig ingehaald, greep de oudste bij de schouders en hield hem staande.

De man keek hem verwonderd aan en vroeg toen:

— Wel maat, wat wou je van mij!

— Ik wou weten, of jij en je kameraad binnen tien minuten ieder tien pond sterling willen verdienen?

— Tien pond? In het handje? Op slag? riep de man verbaasd uit, en ook wel een weinig ongelovig. Je houdt mij zeker voor het lapje? Ik wil je niet bedigen kameraad, maar je ziet er eigenlijk niet naar uit, dat je twee lapjes van tien te missen hebt.

Als enig antwoord haalde Raffles zijn portefeuille van onder zijn boezeroen te voorschijn en nam er twee bankbiljetten van tien pond uit.

De man maakte een zacht fluitend geluid met de lippen en zei toen, een weinig argwanend:

— Nu, jij bent een rare hansworst, dat is zeker; loop je met zo 'n leren ding in je zak, en heb je daar briefjes van tien in?

— Ik ben helemaal geen hansworst of zo iets, antwoordde Raffles eenvoudig. Let nu eens goed op, het gaat om een weddenschap, begrijp je? Het is een grap, zie je, gevaar is er volstrekt niet aan verbonden, en je hebt je tien pond in een paar minuten verdiend.

— Zo, zo, gaat het daàrom, zei de man, dat heb ik eigenlijk dadelijk wel gedacht; nou, kom dan maar eens over de brug met je weddenschap, wat moeten wij doen, mijn kameraad en ik?

— Dat zal ik je zeggen; ga maar eens mee naar de hoek van de Worchester Road.

De beide werklieden, of wat zij anders dan mochten zijn, volgden Raffles op de voet, begerig om het buitenkansje te verdienen.

Raffles nam hen mee tot bij de auto en zei toen:

— Zie je daar in de verte die kleine rode auto staan?

— Wel ja, mijn ogen zijn gelukkig nog goed.

— Zie je het huis, waarvoor die auto stilstaat?

— Zeker, ik kom er vaak genoeg voorbij; daar woont een Franse Baron, met een naam die ik niet kan uitspreken, maar hij is permitatie van iemand van het Franse gezantschap.

— Prachtig, nu, je gaat met deze auto naar dat huis; de chauffeur zal daar even stilstaan en je uitlaten.

— En dan?

— En dan ga je het huis binnen.

— Maar ik heb er niets te maken.

— Neen, dat begrijp ik, hernam Raffles geduldig. Dat is juist de grap, juist omdat je er niets te maken hebt, wil ik dat je er binnen gaat, begrijp je?

— Neen, ik begrijp er geen sikkepit van, maar dat komt er minder op aan; de tien pondjes worden toch zeker van te voren betaald?

— Dat spreekt van zelf, antwoordde Raffles.

— Geef dan maar op, ze zullen ons daarbinnen in ieder geval niet opeten, in het huis van zo 'n deftige Fransman.

— Neen, dat niet, ze zullen je eenvoudig voor een ander aanzien, dat is de hele grap. En stap jullie nu spoedig in. Hier zijn de twintig pond.

Raffles stak de beide mannen ieder een biljet toe, dat ze zorgvuldig betastten en daarna in hun zakken lieten verdwijnen.

Henderson kreeg zijn instructies en de auto reed weg.

Raffles en Brand oogden haar na en zagen hoe zij stilstond naast de rode auto, hoe de twee mannen er uit sprongen en het huis binnengingen, en hoe Henderson onmiddellijk verder reed, om volgens zijn instructies, de eerste de beste zijstraat in te slaan en zich weer bij zijn meester te voegen.

Niet zodra waren de twee mannen in het prachtige herenhuis verdwenen, of de man, die tegen de motorkast van de rode auto geleund had, volgde hen op de voet, en verdween op zijn beurt in het huis.

Reeds klonk de bekende toon van de autohoorn, waarmee de sportwagen van Raffles voorzien was. Henderson was reeds weer op zijn post.

Intussen speelde zich in de vestibule van het grote herenhuis een tragikomische gebeurtenis af.

De beide mannen waren uit de auto gestapt, welke door Henderson bestuurd was en traden, zonder iets te vermoeden van wat hun boven het hoofd hing, de vestibule binnen.

Een weinig beduusd stonden zij in de prachtige hal stil, niet wetend, wat zij nu zouden aanvangen.

Maar juist toen zij fluisterend met elkander beraadslaagden of zij verder zouden gaan of niet, kwamen er uit zes verschillende schuilplaatsen zes detectives te voorschijn met opgeheven revolvers, die tegelijkertijd brulden:

— Handen op, of wij schieten!

Een ogenblik waren de beide mannen zeer verschrikt, maar toen barstten zij in een hartelijk lachen uit en zeiden:

— Ha, ha! Dat is een goede mop! Het lijkt wel of we in de comedie zitten. Zeg jongens, houden jullie die proppenschietters maar weg, hoor. Als ze afgaan heb je de poppen aan het dansen. En zeg me nu eens eerlijk of jullie de weddenschap verloren of gewonnen hebben.

— Maak geen praatjes, John Raffles, en geef je over, zonder een poging te doen om je te verzetten, zei een der mannen, een zwaarlijvig heerschap met een grimmig gelaat.

De aangesprokene keek schichtig achter zich, als iemand die niet zeker is, dat men hem het woord tot hem richt en zei toen:

— Heb je het tegen mij, vader? Maar zo heet ik niet, hoor. Ik heet Jim Racker.

— Zo mijnheer, heet jij Racker, vroeg de man met het grimmige gezicht. Dus je hebt je naam maar weer eens veranderd?

— Veranderd? Ben je zot, vent? vroeg Jim Racker, die kwaad begon te worden. Ik heb nooit anders geheten van het ogenblik af dat ze me zo gedoopt hebben.

— Houd maar op met je praatjes en ga gewillig met ons mee, anders zou het je bezuren!

— Met je mee? Waarheen? vroeg Racker verwonderd.

— De kerel speelt prachtig comedie! riep een van de andere detectives uit. Je zoudt zweren, dat hij zo onschuldig is als een lammetje. Wij zijn blij dat wij je hebben, Raffles, en je gaat mee naar de gevangenis.

— Kom nou. Maak dat je zuster wijs. Dat ligt helemaal niet op mijn weg. Wat zal ik in de gevangenis doen?

— Een jaartje of tien brommen op zijn minst, vadertje, antwoordde de detective.

Maar nu werd Racker in ernst boos.

— Nu is het genoeg, riep hij nijdig. Hou op met je kinderachtige praatjes. Ik weet niet wat jullie hier uitvoeren en wie jullie bent, maar ik heb de eer je te groeten, ga je mee Tom.

— Tot je dienst, Jim, antwoordde deze.

De beide mannen keerden zich op de hielen om en wilden kalmpjes naar de voordeur gaan, maar nu wierpen alle zes de detectives zich als tijgers op hen en het duurde niet lang of de vestibule ontaardde in een soort worstelpark.

De twee leeglopers waren potige kerels, en het duurde enige tijd voor de detectives hen overmeesterd en in de boeien geslagen hadden.

Hijgend, Jim Rackers met een schram over de neus, Tom met een bloedende lip, stonden zij in het midden van de grote hall en keken verbaasd om zich heen.

Jim wilde er het zijne van hebben en richtte zich tot de detective met het grimmige gezicht, met de vraag:

— Zou u mij nu eens willen zeggen mijnheer, wat die malle comédie betekent? Waarom vallen jullie ons aan als wilde beesten. Waarom sluiten jullie ons in de boeien, voor wie zie je ons aan?

— Dat zul je gauw genoeg horen! antwoordde de politie-beambte.

Hij trad op een deur toe, opende ze en daar verschenen, op een rijtje, zwaar geboeid, de drie mannen, die zich bij Baron de Gerville hadden aangemeld met het briefje van zijn ontvoerde broeder.

— Dat had je niet gedacht, hé Raffles? riep de detective triomfantelijk uit. Wat zeg je daar wel van?

— Waarvan? Van die drie geboeide kerels? vroeg Jim. Wel het zijn lelijke tronies, wat zou ik er meer van zeggen?

— Ken je hen helemaal niet?

— Nooit van mijn leven gezien!

— Wel, wel, kwam de detective met een sarcastisch lachje. Dan zullen wij het eens andersom proberen.

Hij wendde zich tot een van de gevangenen, die met woeste blikken naar voor zich heenstaarde en vroeg:

— Is dat de man, die vanochtend op het vlieringkamertje in het huis van Lewisham zat?

De aangesprokene keek zelfs niet op, maar gromde:

— Ik weet het niet.

— Weet je dat niet? En je kijkt hem niet eens aan, riep de detective woedend.

— Dat hoef ik niet te doen, ik kan toch niet zeggen of hij het was!

— Wat is dat nu? En zoeven vertel je ons, dat je met hem gesproken had, brulde de detective.

— Gesproken ja, maar dwars door een deur, van twee duim dik heen.

— Dat had je wel dadelijk kunnen zeggen, bromde de politie-beambte nijdig.

Op dit ogenblik verscheen er boven aan de trap een deftig gekleed heer, die als twee droppels water geleek op de secretaris der Franse Legatie. Dat was Baron Jacques de Gerville.

Op de bovenste treden bleef hij het tafereeltje een ogenblik gadeslaan en toen kwam hij haastig naar beneden en vroeg reeds onder het lopen, in het Engels, maar met een accent, dat met een mes te snijden was:

— Hoe is het er nu mee? Is de commissaris er nog niet?

— Hij zal wel dadelijk komen, mijnheer de Baron, maar hij heeft het zeer druk, antwoordde de man met het grimmige gezicht.

— Wie zijn die lieden? vroeg Baron de Gerville, op Jim Racker en Tom wijzend.

De detective zette een hoge borst en antwoordde met een stem als een omroeper:

— Mag ik u voorstellen John Raffles, de lang gezochte onbekende en zijn medeplichtige!

— Wij zijn hier in een gekkenhuis verzeild, Tom, barstte de ongelukkige Racker uit, maar ik begin de grap al te doorzien, en zich tot de politiebeambte wendend, vervolgde hij:

— En nu zal ik jullie precies vertellen wat er gebeurd is. Als jullie je handen even in mijn zak willen steken, dan zul je daarin een bankbiljet van 10 pond vinden en nu zal ik jullie vertellen hoe wij daar aan komen.

En nu deed hij een omstandig verhaal van hetgeen er een half uur geleden op straat gebeurd was, welk verhaal enige malen onderbroken werd door uitroepen van spot en ongeloof van de zijde der detectives.

De Baron had echter zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, toegelusterd en toen het verhaal beëindigd was vroeg hij, terwijl hij zich tot Racker wendde:

— Heb je daar bewijzen voor?

— Bewijzen? Zijn die tien pond geen bewijzen genoeg? Denkt u soms, dat arme slokkers zoals wij, met zoveel geld in onze zak lopen?

— Ik erken, dat het niet waarschijnlijk klinkt.

— Maar mijnheer de Baron, zij zijn in het geheel geen arbeiders, riep de detective uit, die steeds het hoogste woord had gevoerd. Zij zijn John Raffles en zijn helper, zeg ik u.

— Heb je geen identiteitskaart in je zak? vroeg Baron de Gerville, die zeker niet overtuigd was van de identiteit der twee mannen, misschien omdat hij volstrekt niet op de hoogte was van de vermommingskunst van John Raffles.

— Wij hebben ieder een kaart, mijnheer, en die ligt thuis bij moeder de vrouw. Je kunt in de buurt bij ons informeren. Wij zijn allebei eerlijke jongens. We vechten wel eens een rondje, en we boksen wel eens een agent neer, maar voor de rest doen wij geen vlieg kwaad.

Maar de detective scheen zijn geduld te verliezen.

— Je kunt dat allemaal op het bureau aan de inspecteur vertellen, vriend, zei hij op ruwe toon. Ik zou je nu aaraden verder maar rustig mee te gaan, dat is verreweg het beste.

— Een ogenblik kwam de baron de Gerville. Als die mensen werkelijk onschuldig zijn, dan is het toch te dwaas, om hen geboeid over de straat te vervoeren. Mijn broer kan over een half uur hier zijn, en daar er natuurlijk geen sprake van is, dat deze beide mannen zich onderweg verkleed kunnen hebben, zo kan hij aanstonds zeggen, of zij dezelfde personen zijn met wie hij daarginds gesproken heeft. Laat hen tot dat ogenblik hier.

De detective scheen hier maar half oren naar te hebben, maar hij moest tenslotte toegeven, dat dit de beste methode was.

De ontvoerde legatie-secretaris zou dan tevens kunnen verklaren of hij de drie andere schelmen herkende als de drie mannen, die hem hadden ontvoerd.

Het drietal werd dus teruggebracht naar de kamer, waar men hen had opgesloten, en Jim Racker en zijn makker kregen een plaatsje op een der brede banken van de vestibule, waarop zij mopperend gingen zitten en ruimschoots gelegenheid hadden na te denken over de wisselvalligheid van het lot.

Er waren omstreeks twintig minuten verlopen, toen een politieauto voor het prachtige herenhuis stilhield.

Een rijk gegalonneerde bediende snelde naar de deur en opende het portier.

De detective met het grimmige gezicht die Poker heette, sprong op en riep verheugd:

— Gelukkig, daar is eindelijk de commissaris, nu zal de zaak haar beslag wel krijgen.

Er traden vier mannen binnen, een commissaris van politie en drie agenten.

De commissaris was in uniform en trad met dreunende stappen binnen, door de agenten gevolgd.

'n Ogenblik stond hij stil en keek verwonderd om zich heen, om tenslotte zijn blikken te vestigen op Poker, die eerbiedig ter zijde was blijven staan.

— Wat is dat hier voor een vergadering? vroeg de commissaris eindelijk. Waar komen al die mensen vandaan?

— Die twee daar op de bank, mijnheer, dat moeten John Raffles en zijn helper zijn, antwoordde Poker, maar niet meer met dezelfde zekerheid van het begin.

De commissaris trad enige schreden naderbij en keek de beide leeglopers een voor een onderzoekend aan.

Toen schudde hij langzaam het hoofd en zei:

— Nu, het is mogelijk, maar ik had me de gentleman-inbreker anders voorgesteld. Heb je al eens onderzocht of hij een pruik draagt?

— Neen, mijnheer, daaraan heb ik nog niet gedacht, dat beken ik. Maar men zegt, dat Raffles menigmaal zijn haar verft met een kleurstof, welke hij er in enkele minuten weer af kan krijgen.

De commissaris haalde ongeduldig de schouders op en hernam:

— Dat moet dan maar eens op het bureau uitgemaakt worden. Waarom zijn die mensen nog hier?

— De Baron was van mening, dat het goed zou zijn, als wij wachtten op de komst van burggraaf de Gerville, die nu ieder ogenblik hier kan zijn.

— Waarom?

— Wel, de burggraaf heeft Raffles in ieder geval zoeven gezien, hem en zijn helper, en hij zal hen natuurlijk dadelijk herkennen.

— Dat is zo, kwam de commissaris opgelucht. Hij zal de knoop kunnen doorhakken. Men heeft mij medegedeeld dat de anderen ook nog hier zijn?

— Wij hebben hen alle drie. Oude bekenden, mijnheer!

De commissaris wilde iets zeggen, maar weer reed er een auto voor, ditmaal een taxi en even later trad burggraaf Gentrans de Gerville hijgend, blazend en in de hoogste mate opgewonden, de vestibule binnen.

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHT...

Op hetzelfde oogenblik kwam de Baron de trap weer af, en de beide broeders wierpen zich in elkanders armen alsof zij elkaar na jarenlange afwezigheid voor het eerst weer terugzagen, en kusten elkander op de vette wangen, dat het klapte.

De commissaris wachtte even, tot deze opzienbarende begroeting was afgelopen, en kwam toen met de hand tegen de klep van zijn uniformpet naar de beide Fransen toe.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u en uw rechtmatige vreugde stoort, mijnheeren, zei hij, maar ik wenste gaarne enige nadere inlichtingen van u!

— Wij zijn tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de Baron.

— Had u de losprijs reeds aan de schurken betaald, die hier met het briefje van de burggraaf kwamen?

— Gelukkig niet, mijn broer had mij kamers bijtijds gewaarschuwd! riep Baron de Gerville uit.

— O juist, daaraan dacht ik zo spoedig niet!

De commissaris wendde zich nu tot de burggraaf en vervolgde:

— U hebt immers de twee mannen gezien, die bij u waren in het huis, waar zij u opgesloten hadden?

— Het waren er geen twee, maar drie! antwoordde de Legatie-secretaris.

— Drie? herhaalde de commissaris verbaasd. Maar... men heeft steeds van twee mannen gesproken!

— Dan is er een verdwenen. Ik zag er drie. Een hunner was groot en zwaar gebouwd, een ware reus!

— En zoudt u die twee anderen ook aanstonds herkennen, als u hen zoudt zien? herhaalde de commissaris.

— Ja natuurlijk, mijnheer!

De commissaris wendde zich tot Poker en vroeg:

— Die mannen zijn immers hier?

— Ja, zij zijn in gindse kamer.

— Laat hen dan dadelijk hierkomen, zodat mijnheer de burggraaf zich kan overtuigen, of zij werkelijk dezelfde mannen zijn, die hij in het huis in Le-wisham gezien heeft!

Dadelijk begaven Poker en enige agenten zich naar de deur van het vertrek, waar de drie gevangenen waren opgesloten en het volgende oogenblik stonden zij voor de burggraaf, die aanstonds uitriep:

— Ja! dat zijn de kerels, die mij hebben ontvoerd, toen ik dacht in mijn eigen auto te stappen.

— Ja, wij weten hoe het gegaan is, burggraaf, riep de commissaris van politie uit. Men heeft uw chauffeur in een café gelokt; daar heeft men hem bedweld en een ander heeft zijn plaats ingenomen, gestoken in een livrei, die veel op de zijne geleek. U bent er dus zeker van dat deze drie mannen dezelfde zijn, die u hedenochtend het eerst verlieten?

— Ja, zij zijn het!

— Maar er moeten er meer zijn, vervolgde de commissaris. Waar zijn de anderen?

— Maar zij zitten daar immers op de bank, mijnheer de commissaris, riep Poker.

— Wat? hernam de commissaris van politie, het zou dus Raffles en zijn helper geweest zijn?

De burggraaf had zijn blikken naar het tweetal op de vestibulebank laten vallen en riep nu verwonderd uit:

— Wat doen die twee mannen hier? Die ken ik in het geheel niet!

Jim Racker gaf een gil van zegepraal en riep uit, terwijl hij zich naar Poker wendde:

— Ik heb je het immers wel gezegd, maar je wou mij niet geloven! En neem mij nu als de maan die boeien af, of ik word kwaad en ik daag je voor het gerecht wegens vrijheidsberoving en belediging!

Maar de detective was nog niet geheel en al overtuigd.

Hij beet zich op de lippen en wendde zich tot burggraaf de Gerville en vroeg:

— Bent u er volkomen zeker van, dat deze mannen hedenochtend niet in het huis in Lewisham waren?

— Denkt u dat ik gek ben? riep de Legatie-secretaris ongeduldig uit. Deze man heeft rossig haar en die kleine daarginds is een vlaskop. De mannen echter, die mij yanochtend bezochten,

zagen er heel anders uit. De ene had licht grijzend haar en de andere was donkerblond; er is geen sprake van, dat zij dezelfde kunnen zijn, bovendien waren er drie en geen twee!

De commissaris had met een trek van ongeduld op zijn gelaat toegelisterd en viel nu uit:

— Ik weet niet, wie voor deze ezelachtigheid aansprakelijk is, maar als meneer de burggraaf deze mensen volstrekt niet herkent, dan moeten zij natuurlijk aanstonds worden vrijgelaten.

Poker pruttelde wat tegen en zei toen:

— Maar zij kunnen immers wel een pruik dragen!

— Dat zul je me waarmaken! riep Jim Racker. Er is geen haar op mijn hoofd, dat niet echt is. Daar, je mag er aan trekken zo hard je wilt!

En hij boog zijn hoofd naar de detective toe, die er in zijn kwaadheid een harde ruk aan gaf, zodat de ander een schreeuw van pijn gaf en zich gereed maakte Poker een oplababber toe te dienen.

De commissaris in persoon kwam echter tussen beide en zei op sussende toon:

— Kom, kom, vergeven en vergeten, vrienden. Laat die twee mannen gaan, ik ben er van overtuigd, dat zij met de gehele zaak niets te maken hebben!

— Maar als zij het dan niet zijn, commissaris, wie zijn het dan? riep de detective wanhopig uit.

— Dat weet ik niet, antwoordde de commissaris nijdig. Ik heb hen niet in mijn zak!

— Was Raffles dan hierheen onderweg? vroeg de Legatie-secretaris. Maar wat praat ik, dat heeft hij mij zelf medegedeeld.

— Dan moet er het een of ander zijn voorgevallen, waardoor hij gewaar-schuwd is, hernam de commissaris op korte toon.

De agenten hadden intussen de beide leeglopers van hun boeien ontdaan, maar nu riep Poker uit:

— Die vent heeft mij verteld, dat een onbekende hem en zijn makker op straat ieder tien pond sterling heeft gegeven, om hierheen te gaan. Zou dat dan soms John Raffles geweest zijn?

— Dat is heel waarschijnlijk, antwoordde de commissaris langs zijn neus weg.

— En mogen zij dat geld dan maar houden, mijnheer?

— Waarom zouden zij niet? hernam de politie-beambte. Zij konden toch niet aan de neus van die man zien, wie hij was. Zij hebben het eerlijk verdiend!

Poker scheen deze handelwijze van de commissaris vrij vreemd te vinden, maar hij durfde geen aanmerking te maken en mopperde maar wat voor zich heen.

Maar Racker riep gulhartig:

— De commissaris is een beste vent! Ik wou maar, dat ze allemaal zo waren. Ga je mee, Jack?

De beide kameraden grepen elkander onder de arm en gingen vrolijk het huis uit, nagestaard door Poker, die alles behalve was ingenomen met de loop, die de zaken genomen hadden.

De twee broeders hadden enige tijd fluisterend met elkander gesproken, en nu vroeg de Baron:

— Wat is er van die andere mannen geworden, waarvan mijn broer spreekt en die hem tenslotte hebben bevrijd?

— Zijn er dan nog méér geweest? riep de commissaris, met een gebaar van wanhoop uit. Mijn hemel, het is een heel legertje.

— Ik vindt met uw welnemen, dat dit alles er minder op aankomt, hernam Poker, die buitengewoon uit zijn humeur was. De hoofdzaak is, volgens mij, of wij Raffles nog hier kunnen verwachten of niet.

— Vindt u dat de hoofdzaak mijnheer? vroeg de commissaris. Een de schuldigen dan, de drie mannen, die de secretaris ontvoerd hebben? Vergeet u dan helemaal, dat Raffles, als hij daar

inderdaad geweest is, geen uitvoering aan zijn plan heeft kunnen geven?

— Dat zal hij wel niet hebben kunnen helpen, hernam de detective schamper. Er is nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn hoofd gesteld en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden mogen verdienen.

— Daarvan is natuurlijk geen sprake, hernam de commissaris schouderophalend. Als u er kans toe ziet, hem te vatten, dan moogt u het natuurlijk gerust doen. Dat wil echter niet zeggen, dat u verkeerden bij de kop moet nemen! Maar ik vind, dat wij hier onze tijd staan te verpraten. Ik acht het zo goed als ondenkbaar, dat Raffles hier nu nog komt, teneinde te trachten de losprijs van die drie bandieten daar afhandig te maken. Ik voor mij ben er zeker van, dat hij wel degelijk de man was, die die beide leeglopers hierheen heeft gezonden, met het doel ons een loer te draaien.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer de commissaris, riep Baron de Gerville uit. Naar wat ik van die man gehoord heb, is hij daar zeer goed toe in staat.

— Nu, dan kan ik niet inzien, wat u nog anders te doen staat, dan die mannen maar mee te nemen, hernam de commissaris. Wilt u echter absoluut hier op Raffles wachten, mij goed. Ik zal echter meneer de burggraaf moeten verzoeken mij enige ogenblikken te woord te staan, opdat ik mijn rapport zou kunnen opmaken.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, hernam de Legatie-secretaris. Mijn broer zal mij wel even zijn werkkamer afstaan.

Deze knikte toestemmend en zonder zich verder om de detective en zijn mannen te bekommeren, beklom de commissaris de brede trap, voorafgegaan door burggraaf de Gerville.

Deze bracht hem naar een fraai gemeubeld vertrek op de eerste verdieping, waarop drie deuren uitkwamen en waar een buitengewoon groot schrijfbureau stond.

De burggraaf nam in een stoel plaats, wees er de commissaris een aan en zei:

— Vraag nu slechts wat u te vragen hebt, mijnheer!

— Ik zal gaarne van uwe uitnodiging gebruik maken, burggraaf! kwam de ander.

Hij stak een sigaret op, hetgeen de burggraaf wel een weinig bevreemdde en begon:

— U hebt hoogstwaarschijnlijk geen geld in uw zak?

— Geld? Hoe zou ik daaraan komen? riep de secretaris verbaasd uit. Ik had niet eens geld om de chauffeur te betalen. Dat heeft de bediende hier moeten doen, die mij de deur opende. Toen ik een week geleden het legatiegebouw verliet, had ik ongeveer vijf en dertig pond in mijn zak en die zijn me door de rovers direct afgenomen, nadat zij mij naar hun vervloekt huis hadden gebracht!

— Dat was zeer indiscreet van die rovers! hernam de commissaris. Ik geloof echter, dat zo iets wel meer voorkomt. En nu zal ik zo vrij zijn mijn vragen voort te zetten. Maar veroorloof mij eerst...

Hij voltooide de zin niet, maar liep vlug naar een der zijdeuren, welke hij sloot en waarvan hij de sleutel in zijn zak liet glijden.

— Wat doet u, mijnheer? vroeg burggraaf de Gerville verwonderd.

— Dat ziet u meneer, ik sluit de deur!

— Maar waarom dan toch?

— Om niet te worden overvallen.

Hij ging nu achter de burggraaf om, naar een tweede verbindingsdeur en vroeg in het langs gaan, als terloops:

— Apropos, hebben de bandieten u uw wapens laten behouden?

— Zij hebben mij letterlijk alles afgenomen, meneer. Mijn dasspeld, mijn ringen, mijn diamanten mancheknoppen en ook mijn revolver.

— Prachtig, het kon niet mooier.

De burggraaf keek de ander verbluft aan en zei toen:

— Dat schijnt u zeer geestdriftig te stemmen, meneer de commissaris.

— Dat doet het ook, want het kan mij veel onaangenaamheden besparen. Wat ik zeggen wil, dat is zeker de draad van de huistelefoon? En die gaat zeker naar buiten?

Hij wachtte het antwoord niet af, maar haalde een draadtang te voorschijn en had in een ondeelbaar ogenblik de beide draden doorgeknipt.

De Gerville stond half uit zijn gemakkelijke stoel op en zijn dikke, bleke wangen bibberden zenuwachtig, terwijl zijn lippen onverstaanbare woorden prevelde.

Eindelijk kwam er bijna onverstaanbaar over zijn lippen:

— Wat moet dat betekenen mijnheer?

— O, het heeft niets te beduiden. Maak u vooral niet ongerust; een kleine voorzorgsmaatregel. Er is niets zo onaangenaam, als onder een belangrijk gesprek te worden gestoord. Nu nog even de tweede deur en dan ben ik tot uw dienst.

Met een paar stappen was hij bij de tweede verbindingsdeur, welke hij eveneens op slot draaide.

De Gerville deed een poging om op te staan, maar hij was door dit alles te zeer aangegrepen en hij plofte zwaar weer in zijn stoel terug.

En toen kwam zijn vraag, stotterend en schor:

— Wie bent u, meneer en wat wilt u?

— Dat noem ik terzake komen, mijn waarde burggraaf, riep de ander uit. Ik zal even duidelijk zijn, ik ben John Raffles en wil de vijfduizend pond van de losprijs.

— Een valstrik, riep de Gerville woedend. Jij schurk!

— Wat ik u bidden mag, vooral geen krachttermen en niet te luid spreken, viel Raffles hem koeltjes in de rede, terwijl hij als spelenderwijs zijn revolver uit de zak haalde. Wij kunnen deze

kleine financiële kwestie in der minne en zonder veel omslag schicken.

— En denkt u, dat dit zo gemakkelijk zal gaan, meneer? riep de Gerville uit. Ik heb been cent in mijn zak!

— En toch zal het bijzonder gemakkelijk gaan, hernam Raffles bedaard. De brandkast zal namelijk wel niet leeg zijn. En u zult zien, hoe gemakkelijk het gaat, daaruit het nodige te putten. Mag ik u verzoeken even in die stoel daar plaats te nemen?

Raffles wees de onthutste Legatie-secretaris een stoel aan, die tegen de wand stond, waarin zich ook de gangdeur bevond.

Toen haalde hij een doek uit zijn zak en bond die snel om de mond van de beklagenswaardige Fransman.

Vervolgens bevestigde hij met een riem in enkele seconden zijn armen aan de stoelleuning.

— Nu moet u eens goed luisteren, sprak hij toen. Ik versta in dergelijke ernstige dingen geen grapjes en u zult verstandig doen u niet te bewegen, voor ik u er verlof toe geef.

Onder het spreken had hij op de elektrische schelknop gedrukt. Een ogenblik later werd er geklopt en een bediende opende de deur. Raffles trad hem echter dadelijk tegemoet, zodat de man onmogelijk kon zien, wie er achter de deur zat.

Op gedempte toon vroeg Raffles:

— Mijnheer de burggraaf verzoekt zijn broer hem spoedig even de sleutel van de brandkast te willen laten brengen, want de bandieten hebben hem

geen penny over gelaten en meneer moet mij enig geld uitbetalen voor de uitgeleefde premie.

De bediende boog en verwijderde zich.

Raffles sloot de deur zachtjes weer en ging glimlachend voor de burggraaf staan.

— Hebt u gehoord, wat ik zoeven vroeg? zei hij.

De ander schudde ontkennend het hoofd en een blik van machteloze woede trof de Grote Onbekende.

Een ogenblik later klonken er op de gang voetstappen; Raffles opende snel de deur; het was de bediende met de sleutelbos.

Zonder iets te vermoeden gaf de man de sleutels af en Raffles sloot de deur weer.

In een ogenblik had hij de brandkast geopend en riep uit:

— Mijn hemel, wat is die man verbazend rijk. Vijf duizend pond heb ik gezegd? Wel, dat is veel te weinig. Ik zal er maar tien duizend van maken. Want het spreekwoord zegt: In het veen ziet men niet op een turfje.

In enkele seconden had Raffles dit bedrag in zijn zak doen verdwijnen en de deur van de brandkast weer gesloten.

Hij groette de machteloze legatie-secretaris hoffelijk en zei:

— Tot mijn spijt moet ik u nog even in die toestand laten, teneinde mijn aftocht te dekken. Doe mijn groeten aan uw broer en let voortaan wat beter op de commissaris van politie!

Nog een buiging en de deur viel dicht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Rumoer om de Derby

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumour om de Derby.

IN VOORBEREIDING:

98. — Rumour om de Derby